



VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

GÖKLERİN YALNIZ KARTALI
Bülent Ünal

GÖKLERİN YALNIZ KARTALI



Verno Kitap®

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: İpek Kocaman

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad.com

Kitaplobi.com

Kitapşeyleri.com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-9287-86-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Bülent Ünal

YAZAR HAKKINDA

İzmir’de memur bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bülent Ünal, daha çocuk yaşta gökyüzüne sevdalanmış bir havacıdır. Oyuncakları olmadı ama hayalleri yüksekti; kâğıt uçaklarla başlayan serüveni, paraşüt kulesinden yaptığı cesur atlayışlarla ve ardından Türk Hava Kuvvetleri’nin seçme programlarına uzanan zorlu bir yolculukla şekillendi. Hava Harp Okulu’ndaki disiplini, spor branşlarındaki başarıları, yılmaz karakteri ve idealist duruşu onu askeri havacılığın en parlak gençlerinden biri yaptı.

01 Kasım 1969’da askeri öğrenci olarak başladığı İstanbul Yeşilyurt’taki HVHO’ndan 30 Ağustos 1972’de teğmen olarak mezuniyetini takiben İzmir Çiğli Uçuş Okulu’nda pilotaj eğitimini tamamladı ve sol göğsünde kalbi üzerine gümüş kanatı (bröve) taktıktan sonra, 03 Kasım 1973’te ilk birliğı olan Bandırma 6.AJÜ, 162.ZIPKIN filoya katıldı ve RF-5A Freedom Fighter uçaklarında görev aldı.

Uçuş emniyeti konusundaki titizliğı ve teknik bilgisiy-le filolarında örnek gösterilen bir isim hâline geldi. Kariyeri boyunca hem uçuşta hem de yaşamda “kırimsız başarı”yı ilke edindi.

Bugün, anılarını aktardığı bu çalışma; bir pilottan çok daha fazlasının, azmin, cesaretin ve gökyüzüne adanmış bir ömrün hikayesidir.

ADAM OLACAK ÇOCUK BOKUNDAN (!) BELLİ OLUR

İzmir’de soğuk ve yağmurlu bir mart gecesi, içinde nar ağacının bulunduğu küçük bir bahçesi olan iki katlı evde, memur çocuğu olarak dünyaya gelmişim ve ilkokulu bitirinceye kadar bu evde oturmuştuk. Üç oğlan bir kız, dört kardeşlik ve ben iki numaraydım.

Küçükken hiçbir oyuncağı beğenmez ve oynamazdım. Zaten hiç oyuncağım da yoktu. Ne bir topum ne de bisikletim oldu.

En büyük zevkim, gökyüzündeki uçakları seyretmek veya mavi üniformasından dolayı hayranlık duyduğum ve çok sevdiğim sokak komşumuz Havacı Ütğm. Demir Abi’nin yaptığı kâğıt uçağı uçurmaktı. Sonraları bana kâğıt uçak yapmayı öğretmişti. Artık kendim yapıyordum.

Kuşları çok sever, uçabildikleri için onları çok kıskanırdım.

Komşumuz yaşlı Fatma teyzemizin kafes içinde bir muhabbet kuşu vardı. Sık sık onu görmeye giderdim. Besler, uzaktan sever, dikkatlice incelerdim.

Bir gün kafesi açtım, kuşu elime alıp sevdim ve sonra “Uç, özgür ol!” diye bağırarak havaya bıraktım. Açık pencereden çıktı, kayboldu.

Fatma teyze kuşu göremeyince hem çok kızmış hem de üzül-müştü. “O kuş özgür yaşayamaz, ölür oğlum,” deyince ben de çok üzül-müştüm.

Sanırım altı yaşındaydım. Bir gün, sokağımızdaki tek katlı ve alçak bir evin damına, bitişiğindeki incir ağacından tırmanarak çıktım. Tüm çocuklara seslenerek toplanmalarını bekledim.

Atlayacağımdan kuşkulanan bir çocuğun anneme haber vereceğini ve engel olunabileceğimi düşünerek, “Çocuklar ben uçuyorum,” de-yip kollarımı kanat çırpır gibi sallayarak aşağıya saldırdım kendimi.

Acılar içinde yerde kıvrandığımı hatırlıyorum. Sol bacağım bir-kaç yerinden kırılmıştı. 5-6 hafta alçılarda kaldığımı anımsıyorum.

Sonrası mı, asla yılmadım! Atladığım yer yeteri kadar yüksek değildi diye düşünüyordum. Yaklaşık bir yıl sonra, önce tek katlı aynı evin damına, oradan da bitişindeki yine tek katlı ama bi-raz daha yüksekçe evin çatısına çıktım ve çocukların toplandığını görünce, “Ben bu sefer uçacağım,” dedim, kollarımı kanat gibi çırpmaya başladım ve attım kendimi aşağı.

Hayal meyal kendime gelince öğrendim ki komada geçirdiğim dördüncü günmüş. Her iki fitiğimin patladığını, zorlu bir ameli-yat geçirdiğimi, ölümden kıl payı döndüğümü söylemişti babam.

Ziyaretime gelenler arasında komşumuz Demir abi de vardı ve bana metal bir uçak getirmişti. Aman ne sevinmiştim. Çocuk-luğumun tek oyuncağı o idi.

Alsancak'taki Dr. Behçet UZ Çocuk Hastanesinde ameliya-tımı yapan ve beni hayatta tutan doktorum Opr. Dr. Nejat Pa-mir'in ismini hiç unutmadım. Orada bir ay daha tedavi gördük-ten sonra eve götürüldüm.

1969 senesinin 5 Ağustos'unda İstanbul Yeşilyurt'taki HV-HO'nun revirinde sekiz arkadaş sağlık muayenesinde idik. Üzeri-mizde sadece şortlar vardı. Hariciyeci doktor, “İndirin şortlarımızı,” demişti. Beni incelediğinde sağlı-sollu fitıklarımın alınmış olduğunu öğrenmiş ve “Sen pilotaja hazırsın,” demişti. Tebessüm etmişim.

Sonradan öğrenmişim ki o tarihlerde, ABD'de yüksek irtifa ve yüksek süratte uçan uçak pilotlarının operasyonla fitıkları alı-nıyormuş. Sebebi, fitıkların havada basınçtan patlaması duru-munda pilotun ve uçağın kaybedilebileceği riski imiş.

1950-60'LI YILLARDA YAŞANTI

Sabah kahvaltısı ve akşam yemeği; babam, annem ve dört kardeş (üç oğlan bir kız) tüm aile hep beraber yenilirdi.

Yemekler, kuzinenin hemen yanında, üzerinde “AGA” rad-yomuzun bulunduğu yüksekçe sehpanın da yer aldığı holdeki yer sofrasında yenilirdi.

Yere serili büyük sofra bezi üzerinde küçük ve alçak sehpa üzerindeki bir sini etrafındaki şiltelere bağdaş kurup oturur, ku-cağıımıza sofra örtüsünü çekerdik.

İlk önce, büyük tencere içindeki çorba, tahta kaşıkla ve içine önceden kalan bayat ekmek parçaları doğranarak içilirdi. Sonra ana yemek, salata, genelde bulgur pilavı veya eriştenin yanında ayran/cacık sofraya gelirdi. Hazır makarna bilmezdik. Ev yapımı erişteyi ve hatta bulgur pilavını bile ekmekle yerdik. Tahta ka-şık dışında çatal-bıçak kullanmazdık. Zaten mevcut da değildi. Çorba, cacık vb. dışında yemekler el ile ekmek bandırılarak ye-nilirdi. Ana yemekler genelde ot yemekleri (ıspanak, radika, ebe gümeci, daladiken, pırasa, kereviz, kapuska vb gibi) idi. Dört kardeş, yumurtalı ıspanağı çok severdik. Annemiz aylık bir kg kıyma alır, kavurur, kuyruk yağı içinde muhafaza eder, ot ye-mekleri içine birer kaşık ilave ederdi. Kemik suyuna çorba favo-rimizdi. Seyrek de olsa etli patatesi bilirdik, yani...

En yaşlı (dede/baba) yemeğe önce başlardı. Yemek esnasında sadece büyükler konuşur biz çocuklar dinlerdik. Sadece öğrenme amaçlı küçük sorular sorabilirdik. Yemek esnasında gelen misa-fir yemeğe buyrulur, biraz sıkışılırdı. Dedemizin ve babamızın

bizlere öğrettiği üzere, bu andan itibaren, ekmek lokmaları büyütülür, yemek banakları küçültülürdü. Diyelim ki yeni misafirler geldi, bitişikte ikinci sini sofraya açılır, onlar da yemeğe ilâştirilir, sıkıştırılır, ekmek lokmaları iyice büyütülür, yemek banakları da o ölçüde küçültülürdü. Sonuçta aynı miktar yemek fazla ekmekle yenir, ama herkes doyardı.

Yemekler yetmez ise siniye peynir, zeytin, reçel, varsa tahin-pekmez karışımı ilave edilirdi.

Biraz hallice komşular akşam yemek saatlerinde düşük gelirli komşularına genelde et ve etli yemekler ve bazen de tatlı gönderirdi. Tabak boş gönderilemeyeceğinden içine mevcut sebze yemeği, tarhana çorbası, ev eriştesi, ev turşusu veya ev yoğurdu vb. konulup gönderilirdi. Düşük gelirli aile çocukları bu sayede et ve türevleri ile tanışıyorlardı.

Hiç geliri olmayan engelli veya yaşlı komşuların yemek ve giyimleri sokak halkınca karşılanır, elektrik ve su faturaları ödenirdi. Herkes yaşamında mutluydu.

Beyaz eşya bilmezdik. Yiyecekler, mutfaktaki tel dolapta muhafaza edilirdi.

İsraf haramdı, çöp kutuları boş olurdu, dolayısıyla sokak hayvanları aç kalmasın diye mahalle sakinleri kapı önlerine birer kap yemek koyarlardı ve hiç aksatılmazdı. Dedemin kara kedisi karpuz kabuğunu bile sıyıyordu.

Dayanıklı erzaklar; salça, tarhana, erişte, turşular ve konserve annemiz, anneannemiz ve yengelerimiz tarafından müştereken yapılır sonra pay edilirdi.

Avluda iplere ve pencere demirlerine patlıcan, biber, bamyaya vb gibi kurumaya dizilir, cam kavanozlarda mevsimlik sebze konserveleri hazırlanırdı.

Defolu takım elbise, manto, palto, muşamba yağmurluk, lastik çizme ve ayakkabılar bit pazarından yarı fiyatına satın alınır, temiz kullanılır, küçük kaldığında kardeşlere, yoksa akraba veya komşu çocuklarına verilirdi. Ayakkabılar pençe, taban, burun tamiri ettirilerek uzun süre giyilirdi. Yazın genelde lastik ayakkabılar giyerdik.

Annem, ortaokuldan sonra Kemeraltı'nda Singer'in açtığı dikiş-nakiş kursuna katılmış biri olarak, Sümerbank'tan aldığı top basma veya pazen kumaşlardan hem kendisi için hem de ücret karşılığı komşulara entari ve manto diker, bütçeye katkı sağlardı. İç çamaşırlarımızı, şort ve gömleklerimizi annem dikerdi. Elbiseler de yama olur, ama yırtık veya kir asla olmazdı.

Evlerde, genellikle sokak kapısından girişte solda sarı musluk bulunur, mutfak ve helaya su buradan maşrapa veya ibrikle taşınırdı.

Sokakta oynarken susadığımızda herhangi açık bir kapıdan içeri dalar, genelde solda bulunan alçak sarı musluktan elimizi dayayarak kana kana su içerdik. Evin kadını, bizlere reçelli, salçalı, vita yağlı veya toz şeker serpilmiş ekmek dilimi veya çörek, börek, kurabiye ikram ederdi, afiyetle yerdik.

Evlerin kapıları açık olmasına rağmen hırsızlık asla olmazdı.

Banyo; genelde pazar akşamı, mutfakta ve yerde, içinde minik tahta oturak bulunan kenarları hayli yüksekçe plastik leğende yapılırdı. Hemen yanındaki pompalı gaz ocağı üzerindeki kazanda su kaynatılır, bitişik kovada sıcak su ılıştırılırdı. Tabure üzerine oturur, şarkılar mırıldanarak yün lif ve yeşil sabunla ve tasla su dökünerek bir güzel yıkanırđık. Vücudu ve sırtı keselemek için, anneannemizin yünden ördüğü 30-40 santimlik kese bezini kullanırdık. Şampuan bilmezdik.

Sokakta omuz mesafesinden geçişlerde küçük/büyük demeden mutlaka selamlaşıldı. Bir mekâna girildiğinde selamla girilirdi. Selamlaşmalarda genellikle “merhaba, günaydın, iyi günler, tünaydın, iyi akşamlar, nasılsınız?” gibi kelimeler kullanılırdı.

Toplu taşıma araçlarında ihtiyacı olanlara yaşlı, hamile ve engellilere derhâl yer verilirdi.

Her akşam, babam radyoda 20:00 haberlerini dinler, sonra saat 21:00’deki “Arkası Yarın” adlı tiyatro oyununu hep beraber dinlerdik. Cuma akşamları saat 20:30’daki “Parlamentoda Geçen Hafta”, cumartesi akşamları saat 21:00’deki Orhan Boran’ın “Yuki” güldürüsünü hiç kaçırmazdık. Radyo açık iken hepimiz radyoya bakardık. Gece saat 22:00’de uyurduk.

Mahallemizdeki küçük Odunkapı Cami’imizde görevli devlet memuru, imam veya müezzin, yoktu. Bu görev, gönüllülük ve vardiya esasına göre, muhtarımızın tayin ettiği yaşlı büyüklerimiz ve babalarımız tarafından hiç aksatılmadan yürütülürdü. Babam yorgun olduğunda, bizi uyandırır, abim veya ben camiye gider sabah ezanını Türkçe okurduk.

Dört kardeş, hiçbirimizin bisikleti olmadı. Tek oyuncağım, komşumuz Ütğm. Demir abinin bana fitik ameliyatından sonra ziyaretime gelip, hastanede hediye ettiği demir-döküm uçak maketi idi.

Bayramlarda, topladığımız harçlıklarla kiralık üç tekerli bisiklete binerdik. En çok sevdiğim ise uçaklı döner dolaptı.

1963’te Üçkuyular’daki 3 oda salon, kendi yeni evimize taşdıktan sonra modern hayata da adım atmıştık. Salonda sekiz kişilik yemek masamız ve sandalyelerimiz, tabak, bardak, çatal-bıçak-kaşık takımımız vardı.

Kuzine (maşinga) yi terk etmiş, gaz sobasına geçmiştik. İçinde cam vitrin, koltuk takımı, duvar saati, duvar ve yer halısı bulunan misafir odamız bile vardı.

Karataş Ortaokulu ve Atatürk Lisesi yıllarımı severek geçirdim.

Yedi yaşımdan itibaren tüm yaz tatillerimizde abimle birlikte hep çalıştık. Kemeraltı’da 10 lira haftalığa manav/şerbetçide bulakçılık yaparken, musluğa boyum yetmediği için tabureye çıkardım.

Yaz sezonunda, bazı hafta sonları, Konak vapur iskelesine gider, yanaşmış vapurun güvertesine tırmanır ve “AT! AT! AT!” diye bağırırdık. Bazı yolcular denize sarı “25 kuruş” atarlar ve biz de anında balıklama dalar parayı çıkartırdık. O zamanlar körfez o kadar berraktı ki, yüzerken deniz dibindeki nebatat ve balıkları izlerdik. Denizin çarşaf gibi olduğu zamanlar yunus balıkları vapur ile yarışlardı.

Orta ve lise yıllarımda abimle beraber en çok severek çalıştığımız yer Üçyol’daki kereste/mobilya fabrikası idi. Burada kereste tomruklar modern mobilyalara dönüştürülüyordu. Güzel tarafı, işçi ücretine yakın kazanıyor, annemizin mutfak masrafına destek oluyor ve de önümüzdeki okul yılı için harçlık biriktirebiliyorduk.

1960 Haziran’ında annemiz ve dört kardeş, İzmir’den atababa memleketimiz Giresun Bulancak ilçesi Hisarkaya köyüne yedi günde gitmiştik. Yollar, gidiş-dönüş stabilize topraktı. Afyon, Eskişehir, Ankara, Çorum ve Samsun gece mola yerleriydi, çünkü gece yolculuğu yapılamıyordu. Gece otobüs garajlarındaki otellerde kalıyorduk. Burunlu ve farsız Mercedes ve Magirus otobüsler tahta koltukluydu, azami süratleri saatte 30-40 km idi.

O tarihlerde Fatsa ve Ordu arası heyelandan dolayı hep kapalıydı. Tüm araçlar iptidai feribotla Fatsa’dan Ordu’ya taşınmaktaydı.

02 Ağustos 1969'da İstanbul'a gitmiş, 03 Ağustos'ta Sirkeci'de ucuz bir otelde gecelemiş, 04 Ağustos'ta banliyö treniyle Yeşilyurt'taki HVHO'na gitmiş ve yeni bir hayata adım atmıştım.

İZMİR FUARI PARAŞÜT KULESİNDEN ATLAYIŞLARIM

1969 Haziran'ında İzmir Atatürk Lisesini bitirmiş ve okulumuza HVHO tarafından gönderilen müracaat belgesine cevaben, öğretmenlerimin de yardımıyla HVHO'ya aday dilekçemi göndermiş, beklemekte idim.

HVHO'dan gelen mektupta, adaylık dilekçemin kabul edildiği, 4 Ağustos'ta İstanbul Yeşilyurt HVHO'da bulunmam gerektiği bildiriliyordu.

İzmir Güzelyalı'daki Hava Lisesinden HVHO'na giriş programını ve istenilen evrakları öğrenmiştim.

4 Ağustos'taki Mülakat ve Sportif Aktivite'yi takip eden günlerde sağlık muayeneleri yer alıyordu. İlk etabı geçenler, 14 Ağustos'ta, iki takım komutanı nezaretinde, tren ile Eskişehir İnönü'deki Türkkuşu kampına götürülecek, burada önce paraşüt eğitimi ve iki atlayış, bilahare SİAT 223 FLAMİNGO uçakları yer eğitimi, uçuş eğitimi ve sınavına gireceklerdi. Bu periyodu geçenler, İstanbul'a dönüş tarihine kadar askerî eğitimden geçireceklerdi.

Temmuz ayında, İzmir Fuarı'ndaki THK Türkkuşu paraşüt kulesindeki, benden birkaç büyük abi ve ablalara, HVHO müracaatımı ve C-47 uçağı ile atlayış yapacağımı anlatıp, kuleden birkaç atlayış için yardımlarını talep ettim. O gün ve takip eden günlerde toplam on altı atlayış yaptım ve Türk Hava Kurumu Türkkuşu ROZET'i aldım.